AVUI

Director: Jaume Serrats i Ollé

Subdirectors: Carles Flo i Benet i Emili Àlvarez i Moliné
Redactors en cap:
Josep Playà i Pius Pujades (Informació general),
Àngel del Castillo (Esports)
Caps de seccions coordinadors:
Àngela Vinent (Països catalans i Fets i gent),
Jaume Andreu (Política catalana),
i Agustí Pons (Cultura i Espectacles),
Seccions: Jordi Gutiérrez (Espanya),
Jordi Capdevila (Economia i Treball),
Antoni Reig (Món), Antoni Batista (Fets i Gent),
Lluís Bonada (Cultura), Jaume Pujol-Galceran (Esports)
Santiago Riera (Espectacles) i Joan Corbera (Disseny)

Edita: Premsa Catalana, S.A.
Gerent: Jordi Cabanas i Orriols
Administrador: Josep Planas.
Cap de promoció i relacions públiques: Josep Roig.
Cap de publicitat: Xavier Hernández-Capalleja.
Cap de personal: Joan Peyretó.
Director tècnic: Joan Tió.
Cap de distribució i subscripcions: Xavier Bañó.

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
Consell de Cent, 425. Telèfon: 246 60 00
Tèlex: 54063. Codi postal 08009
Impressora: Foment de la Premsa, S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona. D.L.B. 20.249-1976

DIFUSIÓ CONTROLADA PER O.J.D.

L'Estat i les llengües

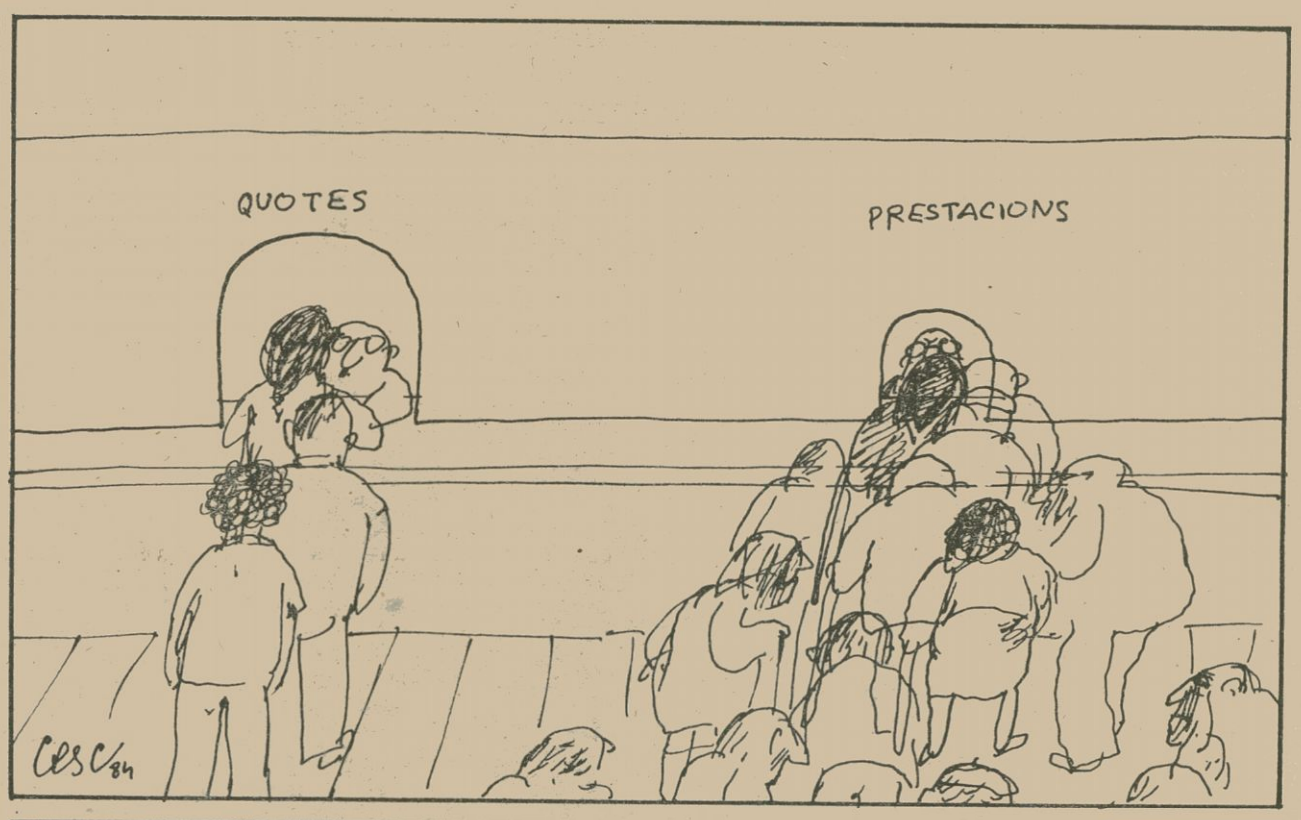
El fet que l'Estat italià s'hagi decidit a preparar una llei de protecció de les minories lingüístiques i que el diputat Lluís Maria de Puig hagi recordat als seus col·legues francesos la precària situació del català al Rosselló, el Vallespir, el Capcir, el Conflent i l'Alta Cerdanya —en relació amb el projecte de llei de promoció de llengües i cultures de França, presentat a l'Assemblea Nacional de París— posa en relleu la posició de dos Estats europeus davant del dret de la persona a conservar i exercir la ciutadania en la seva pròpia llengua.

Es tracta, evidentment, de dos casos força diferents però que, en tots dos, es trasllueix la necessitat creixent dels Estats de l'Europa Occidental de donar resposta a la sensibilitat lingüística i cultural de llurs ciutadans. A França, un eficaç jacobinisme ha fet avortar tot intent lingüístic, cultural o polític de reconeixement de comunitats autònomes. En aquestes comunitats, fins fa relativament ben pocs anys, la consciència de la pròpia llengua era un sentiment minoritari fins i tot entre els qui la parlaven, i aquesta és, encara a hores d'ara, una dificultat important per a la seva recuperació. A Itàlia, amb un procés d'unitat política força posterior al de França —i alhora amb una descentralització administrativa en un grau més elevat—, la qüestió de la llengua rarament ha esdevingut polèmica.

I, encara, els casos de França i Itàlia són ben diferents del d'Espanya, on l'existència de quatre llengües i quatre cultures tan diferenciades assoleix unes dimensions molt més complexes. Cal tenir en compte, en aquest sentit, que la llengua catalana, per la seva importància històrica i literària i pel nombre de gent que la parla, és la més important de les llengües sense Estat de tot Europa.

Per totes aquestes raons, encara sobta més que el ministeri de Cultura —malgrat les repetides promeses del seu titular, senyor Javier Solana— no s'hagi decidit d'una manera seriosa a contemplar, tal com exigeix la Constitució, la realitat plurilingüe de l'Estat espanyol. Ben cert és que la protecció específica de cadascuna de les quatre llengües correspon a les respectives comunitats autònomes; però no ho és menys que manca, encara, un conjunt de disposicions —o una llei— que afecti des dels llibres de text fins a la projecció exterior de les quatre cultures per tal que aquesta realitat plurilingüe sigui quelcom més que una declaració de bones intencions.

AVUI

NOTES D'URBANITAT

Policia de festa major

Jo tenia els pobles de Caldes de Malavella, Llagostera, Amer, Tortellà i Bàscara com uns pobles honorables, tant com hi tinc la resta dels pobles catalans, però ara resulta que són benemèrits. S'hi han significat prou clarament en reclamar la persistència de les forces de la guàrdia civil que els vigilaven des de feia molts anys i que ara la direcció general d'aquest cos armat els volia retirar.

A Alguns (potser molts) aquest civilisme dels pobles que acabo d'esmentar els deu haver semblat incomprensible i potser els ha fet enrojolar la melsa i l'os bertran i tot. A mi també m'ha produït estupor.

Sempre havíem tingut aquell regustet (o el testimoni evident i personal) que aquesta mena de serveis verds ens eren destinats a nosaltres com a poble, ultra allò de "todo el mundo es culpable mientras no se demuestre lo contrario". Però, que ara hi insistim d'una manera tan afectada i enyoradissa, em sembla un pic desorientat.

I no és que dubti de la seva eficàcia, contundent molt sovint. En tot cas em fa com una cosa el seu estil i la seva tradició una mica brusca i externa al nostre tarannà.

Ara, a l'hora de la veritat, resulta que hi ha qui no vol de cap manera que se'n vagin: perquè tothom té por de quedar-se desprotegit, perquè ningú no confia que puguin ser substituïts, però també perquè som tan ingenus que hem arribat a la conclusió antropològica que, a força de partir-ne sempre les conseqüències, les tasques de policia no són pròpies del nostre poble. I potser en aquesta alèrgia hi ha tot el desllorigador.

Els mossos d'esquadra han començat de prestar serveis ambulatoris en algunes festes majors, però imaginar que puguin ser una policia normal nostra (he escrit "normal"), adequada al nostre temperament i a la nostra civilitat, d'això ni parlar-ne. I el senyor Cardenal (beneït sigui) fa tot el possible per tal que mantinguem aquesta alèrgia: ofereix als mossos d'esquadra la feina bruta, la vigilància de les presons, per exemple. Pot ser, doncs, que el mossos arribin a quedar com a policia de festa major.

D'altra banda, des que hi ha el govern autònom a Catalunya, la Junta de Seguretat s'ha reunit sis vegades i no ha aconseguit pràcticament cap avenç per una policia autonòmica suficient en nombre i en atribucions. A tot estirar, un parell de nous oficials militars que encara no s'han incorporat. L'Escola de Policia de Catalunya, amb tot el que deu costar el seu manteniment, fa més d'un any que és buida, inactiva. Tres-centes places de mossos d'esquadra que potser, finalment, es convocaran ara a la tardor, no assortiran efectius fins a la darreria del vuitanta-cinc. I aleshores, tots plegats faran uns set-cents agents, quan la guàrdia civil ja en destina mil quatre-cents per a la demarcació de Girona tota sola.

També, en constituir-se el Parlament de Catalunya, els nostres diputats es barallaven per fer part de les comissions de cultura o d'economia, però la de seguretat va haver de ser fornida per sorteig obligatori.

En aquest pas, és evident que no podem confiar en les nostres forces, en aquest pas la reclamació de la guàrdia civil serà cada vegada més corrent, vaja, que acabarem considerant-los com de família, ja que no en tindrem d'altra que els substitueixi.

Doctor Scòpius

retalls

"EL PAÍS"

L'acusat per correu

Al marge de les qüestions processals, resulta sorprenent que Pujol mateix, un home de provades conviccions democràtiques, no hagi resolt pel seu compte aquest absurd conflicte mitjançant la decisió de comparèixer personalment davant del jutge. Si la presumpció d'innocència empara fins i tot els processats, solament els prejudicis autoritaris podrien portar a la conclusió que una declaració oral davant el jutge és un estigma. Al llarg de la desgraciada història de la querella de Banca Catalana, Jordi Pujol no ha estat a l'altura que es pot esperar d'un president de govern en un Estat de dret. Igual com succeeix ara amb el seu aferrament a un dubtós privilegi derivat d'una dubtosa lectura de la llei d'enjudiciament criminal, l'actitud a la defensiva durant les anteriors etapes del conflicte del president de la Generalitat, que bé hauria pogut obrir un debat públic sobre el seu passat com a cogestor d'un banc arrossegat a la fallida, en comptes d'identificar contra tota lògica la seva persona amb el passat, el present i el futur de tot Catalunya, ha perjudicat la seva imatge política. Els tribunals diran si Pujol és innocent o culpable de les greus acusacions formulades pel ministeri fiscal. Però la seva resposta política al problema plantejat ha estat tan pobra que no respon de cap manera a les expectatives que el seu historial democràtic donava dret a concebre.

(5-9-1984)

'LA VANGUARDIA'

Un legalisme o una provocació

Precisem bé la nostra posició: la serenitat de l'audiència territorial està per damunt de tot recel ciutadà. La figura del seu president, Cesáreo Rodríguez Aguilera, mereix un respecte col·lectiu que la seva conducta no ha fet sinó acréixer. Però hi ha unes instàncies de l'Estat —dependents per tant del govern central i, en conseqüència, de la seva opció política— que, tot i meréixer el més gran respecte, no fan, certament, la mateixa sensació d'imparcialitat i molt menys de serenitat. Més aviat els fiscals Jiménez Villarejo i Mena sembla que hagin entrat, no sabem si per iniciativa personal, en el relliscós terreny de les crispacions, oblidant per un moment que la justícia no té banderes.

Recórrer —en una qüestió a més de detall i purament incidental— contra la decisió del jutge instructor, dictada el passat dia 27, que el president Pujol pogués declarar per escrit, atès el seu elevadíssim càrrec, i demanar ambdós fiscals que comparegui davant del jutge com un ciutadà qualsevol, és un acte de provocació política o almenys —insistim— ho sembla. No tractem aquí de fer distincions entre ciutadans, i el lector trobarà a les pàgines interiors el perquè de la nostra posició. Però Catalunya està representada pel seu president, sigui qui sigui, i una temptativa d'humiliar-lo és una vana temptativa d'humiliar el país.

(30-8-1984)

Avui, 1984-09-06, p. 6.
Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions de l'Ajuntament de Girona (www.girona.cat/sgdap)